

במדינה

(המשך מעמוד 34)

ני צה"ל אחריהם, שכן הוצאה מידי מיש- טרתישראל. הרביסון טרם הועמד לדין, ונמסר כי הוא כלוא כבלתי-שפוי.

מיקרה תמוה אחר: כמה חודשים אחי- רי חשיפת המיקרה פוטר שלמה מויאל מן המישטרה. הוא פוטר למעשה, שכן החלו להתנכל לו והביאו לפרישתו מן המישטרה. כל עוד היה במישטרה לא פסק לדרוש את תוצאות החקירה לגבי קציני צה"ל.

מן הראוי כי פרשה מוזרה זו תיחקר עד תום, ולא על-ידי צה"ל עצמו.

מישפט

העני המדולדל

הנאשם כבר באשמה, התובע

לא הביא ראיות

בית-המשפט לתעבורה

הרשיע את הנאשם

לפי כתב-האישום בלבד.

מי שיושב בבית-המשפט לתעבורה מקי- בל את הרושם כי אין זו רצוע של המיש- פט. היא נראית יותר כרצוע של מישר-ד- האוצר, הגובה קנסות מאורחים בשיטת הסרט הנע.

השופט הנכבד, נתנאל ברנר, אף לא טרח לשמוע ראיות. למרות שהנאשם כבר באשמתו הרשיע אותו בית-המשפט בעב- ירות המיוחסות לו בכתב-האישום, היו אלה כמה עבירות-תנועה הקשורות לתאו- נתי-דרכים שבה נגרם נזק לרכוש.

כאשר כבר הנאשם, מרדכי לוי, באש- מתו, הזהיר אותו השופט כי הוא אומנם דוחה את המשפט כדי שהתביעה תגיש את ראיותיה, אך אם לא יופיע הנאשם ירשיעו שלא בפניו.

ביום הקבוע לשמיעת הראיות בחודש מארס השנה לא הופיע הנאשם. אך עד- התביעה העיקרי, פסח זוסון, שהיה מעורב במיקרה לא הופיע גם הוא. שאר העדים כלל לא הוזמנו.

התובע ביקש לדון את הנאשם בהעדרו והשופט נעתר.

פסק-הדין היה כדלקמן: „מאחר שה- נאשם, מר מרדכי לוי, הוזמן לדין היום ולא התייצב, על כן אני מרשיעו בעבירות המיוחסות לו בכתב-האישום“.

אומנם סעיף 214 לחוק סדר הדין ה- פלילי מתיר להרשיע נאשם שלא התייצב, אך המדובר בכך שאשמתו הוכחה כמו בכל מישפט פלילי אחר. המדינה היא ה- חייבת להוכיח את האשמה מעל לכל ספק מתקבל על הדעת, ואילו כאן הרשיע ה- שופט על סמך כתב-האישום ללא כל רא- יות נוספות.

עיוות-דין. מר לוי התכסס העונש שהוטל עליו היה כבד מדי לדעתו. השופט שהרשיעו בהעדרו גור עליו תשעה חודשי פסילה, שתצייים על תנאי, ושלושת אלפים לירות קנס.

עורך-הדין אהוד דגן, שאליו פנה לוי, נדהם גם הוא. טעות חמורה כזו ועיוות- דין כזה אין רואים בכל יום.

העירייה נשמע לפני השופטים הדסה בן-יעית, משה טלגם ויעקב קדמי, כאשר שמעה דבורה ברלינר, המשיבה מטעם המדינה, נגד מה היא עומדת. משכה בכת- פיה והסכימה מיד לביטולו של פסק-הדין הנמנה.

השופטים המחוזיים החליטו לנצל מיקרה זה כדי לחוק את הענף המדולדל של ה- שיפוט, את בית-המשפט לעבירות תנועה. בפסק-הדין נאמר: „כדאי לתת את ה- דעת על כך שלא יורשעו אנשים ללא שמיעת ראיות לאחר שכפרו בעובדות. ריבוי מיקרים כאלה מכביד על בית-המיש- פט בשל הצורך בהגשת עירעורים ודין מחדש בבית-המשפט קמא“.

כדי שלא יישנו מיקרים כאלה הכריז בית-המשפט: „מאחר שהיו בפנינו מיספר מיקרים כאלה, אנו מורים כי העתק של פסק-דין יישלח לשופט הראשי של בית- המשפט השלום, על מנת שיפיק אותו כפי שימצא לנכון“.

מובן לשופטים יש עניין רב בכך ש- מישפטים יתנהלו לפי הפרוצדורה עתיקת- הימים של הוכחת האשמה על-ידי התביעה, שכן, אם ירשיעו לפי כתב-האישום לא יהיה כלל צורך בשופט. מלי שיגיש את כתב- האישום הוא שיכריע גם בדין.

„אי מיכאל אחיך?“ זעקו לעבר

יהודה לדאני החשוד ברצח אחיו

המישטרה המקומית אין כמעט עבודה. הרצח של מיכאל לדאני עשה את ה- מושבה כמקרה. שימחת החג הושבתה.

מוות

אחר מוות

ה מוות לדאני היא חמולה עניפה ש- מוצאה מראשוני התימנים שהגיעו ארצה בשנת 1912. רוב בני החמולה גרים עדיין בויכרון-יעקב, למישפחה עוד שני אחים ואחות, שגרה מחוץ לויכרון.

יהודה בן 56, גבר מוצק ששיערו ה- מקורזל מכסיף, עבד גם הוא כחקלאי ו- כנהג במחצבת הסייד הסמוכה לויכרון. יהודה היה נשוי לצעירה יפהפיה, לפני שמונה שנים, במוצאי-שבבת, יצאו יהודה, אשתו ובתם הפעוטה לטייל ברחוב. לפתע נימלטה התינוקת מרועות אמה, רצה אל הכביש ונדרסה למוות. מאז לא היו חיהים של בני הזוג חיים. האשה סירבה לעכל את עובדת מותה של בתה. יהודה הפך אדם עצבני, והתפרץ לעיתים בזעם על אשתו.

האשה, שלא יכלה להתגבר על מות בתה התאבדה זמן קצר אחרי האסון. יהודה היה נוכח כאשר הציתה אשתו את עצמה למוות. מאז הלך והתדרדר. הפך יותר ויותר עצבני. הוא התגורר עם אמו הזקנה וארבעת ילדיו. לפני שלוש שנים התחתן שוב, אך גם מאשתו השנייה נפרד. „יהודה היה תמום מוח“, סיפר אחד

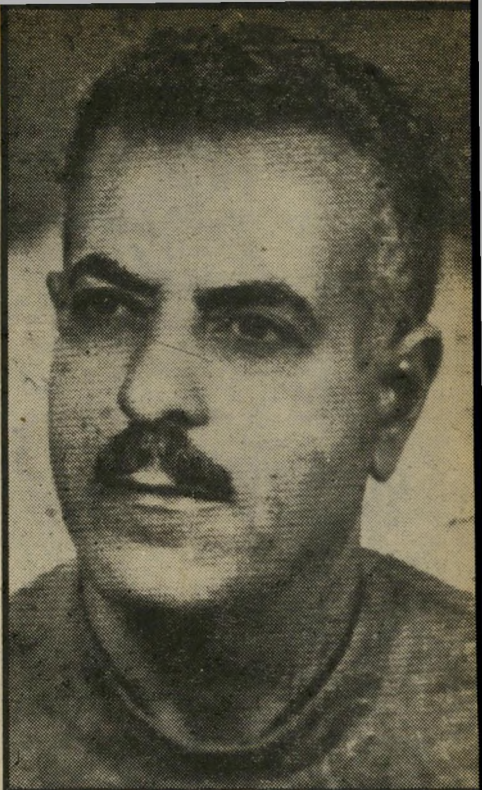
המכיר את מישפחת לדאני היה מופתע. „אל תדבר שטויות“, גיחך אל יהודה. מישפחת לדאני ידועה בזיכרון כאחת ה- מישפחות המבוססות והשקטות. יהודה חזר על דבריו ומשראה היומנאי כי אינו צוחק פקד לעצור אותו וקרא למפקד ה- תחנה.

סערת-רוחות

במושבה השלוה

ב חקירה ראשונית בתחנת-המישט- רה סיפר יהודה לדאני כי באותו הערב חזר מהעבודה וגילה כי עגלה ל- הובלת מוצרים חקלאיים נעלמה מחצרו. הוא התרגז, ובהיותו משוכנע כי אחיו לקח את העגלה מיהר לביתו של האח, נכנס ושאל את מיכאל היכן העגלה. „אצלי“ ענה מיכאל, ואז שלף יהודה את אקדחו מחגורת-המיכנסיים וללא דיבורים ירה באחיו שתי יריות.

ביום השישי נערכה הלווייתו של מיכאל.

יהודה לדאני

היו והבנו

בזיכרון יענה

הקרובים. „כשהוא היה מתעצבן היה נוהג להישאר בבית, להסתגר. הוא פחד מעצמו אחרי מות אשתו הראשונה“.

הסיכסוך בין שני האחים התחיל, לדברי הקרוב, ניר שוילי, לפני שנים רבות: „זה עבר בירושה. האבא, זכריה, עיבד את הכרמים במשך 18 שנה. יהודה ידע להסתדר מהתחלה. לפני מותו של אביו הוא שיכנע אותו להעביר את כל אדמות המישפחה על שמו. היו להם הרבה אד- מות. יהודה ומיכאל הסתכסכו על רקע זה. אחריכך עבדו זמן מה ביחד.“

„הסיכסוך הגורלי ביניהם היה על עגלה שלא שווה כלום. העגלה היתה של מיכאל, הוא בנה אותה. כל אחד מהם טען לעגלה. למעשה, בנו של מיכאל, אורי, היה זה שלקח את העגלה אבל מיכאל סיפר ליהודי- דה שזה הוא שלקח אותה“.

בהלווייה השתתפו, מלבד בני המישפחה, גם רבים מתושבי זיכרון ושוטרים מתחנת- המישטרה. בתו בת ה-16 של הנרצח שהתה בגרמניה במסגרת סיוע של נוער ל- נוער. בשבת הודיעו לה על המיקרה ו- מישפחתה נסעה להביאה משדה-התעופה בלוד.

מישפחת לדאני אינה מסוגלת לעכל את מה שקרה. רק הבן הנאה, אורי, אינו מסוגל לשמור לעצמו את הסוד: „זה לא התחיל מהיום, הסיכסוך, הוא עוד ישרם בשביל זה ששעה“, אמר, בעוד אבישר מנסה להרגיעו.

זכרון-יעקב, מושבה שקטה הטובלת ב- ירק, משופחת ומוקפת מטעים, כרמים ו- שדות, מונה 5000 תושבים. חלק גדול מהם עוסק בחקלאות. פרט לכמה פריצות בוד- דות לא מופרת שלוות המושבה, ולתחנת-

ק ין היה עובד אדמה. הבל היו רועה צאן. קין הרג את-הבל בגלל קינאה.

יהודה לדאני היה עובד אדמה, וכך גם אחיו מיכאל, שניהם מזיכרון-יעקב. יהודה הרג את אחיו בגלל קינאה וסיכ- סוך על עגלת-הובלות ששוויה פרוטות. מיכאל לדאני בן ה-54, שעבד ביקב של זכרון, נהג, בדרך-כלל, לחזור הביתה רק בשעות הערב. ביום החמישי שעבר חזר מיכאל הביתה כבר בשעה שלוש.

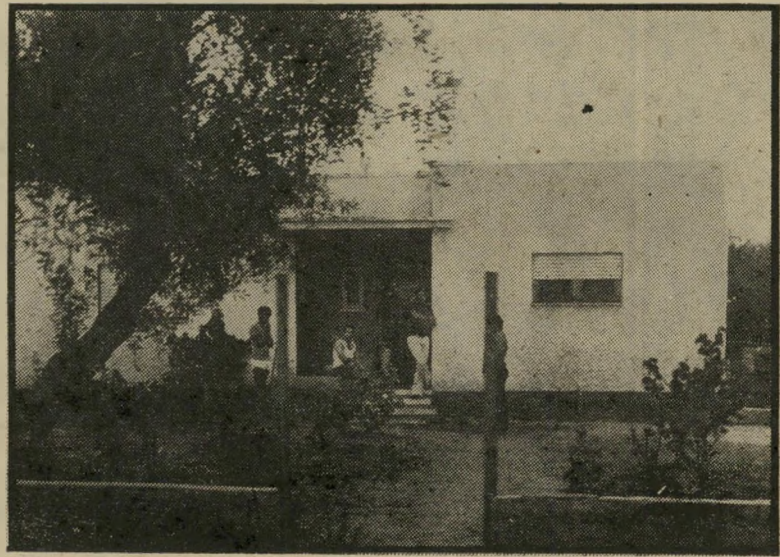
אחרי ארוחת-הערב, שאותה סעד עם אשתו, ארבעת ילדיו וחתנו, יצאה רות, אשתו של מיכאל, ללוות את הבת ובעלה לפתע הבחינה ביהודה מתקרב אל הבית. רות, שידעה על הסיכסוך בין בעלה ובין יהודה, ביקשה מבעלה של הבת, אבישר, להיכנס שוב אל הבית. אבישר נכנס, אך איתר, השכנים שמעו שתי יריות.

לנגד עיניו של אבישר המבוהל, שפרץ אל המיטבה, נתגלה מחזה זועם: חתנו שכב שרוע על הריצפה כשהדם פורץ מגופו. הריצפה הקירות היו טבולים בדם. יהודה עמד במרכז החדר כשהאקדח העשן בידו והוא מתכוון להמשיך ולירות. מיד זנקו עליו אבישר ואורי, בנו של מיכאל, ומנעו ממנו להמשיך ולירות. תוך כדי מאבק נפצע אבישר בידו מנוקר האקדח. יהודה השתחרר מתופסו ונמלט מהמקום במכוניתו, שעמדה בחוץ כשמנועה פועל.

בני המישפחה ההומים קראו לאמבולנס ולחובש, שגר בקירבת מקום. החובש ני- סה לעצור את שטף הדם של מיכאל אך ללא הצלחה. הפגיעה היתה בעורק ראשי- מיכאל הוחש אל בית-החולים בחדרה שם לא נותר לרופא, אלא לקבוע את מותו. הוא מת בורעותיו של בנו, אורי.

אשתו וילדיו של מיכאל פונו מהבית עד שתבוא המישטרה ויוגב הדם מ- המיטבה. דקות ספורות אחרי המיקרה ה- ייצב יהודה בתחנת-המישטרה הקטנה של זיכרון ובידו האקדח. הוא מסר את האקדח לידי היומנאי, סמל-ראשון שמואל זולטן ואמר לו: „הרגע יריתי באחי בגלל סיכ- סוך“.

היומנאי הוותיק, בן זכרון-יעקב גם הוא.

מקום המוות. ביתו של מיכאל לדאני בשכונת התימנים של זיכרון- יעקב, לכאן התפרץ ביום החמישי שעבר יהודה, וירה באחיו. מחוץ לבית עומד אורי, אחיו של ההרוג (משמאל) ושאר בני המישפחה.